

Lukáts János

Vakáció Szenátoréknál

Ha Eger főterén Dobó István háta *mögé* állunk, és a szobornak is *háta*t fordítunk, különös épületen akad meg a pillantásunk: a szemközti háznak egyszerre három oldalát látjuk. Trapéz formájú a ház, egyetlen emeletén három-három ablak néz a világba, ezek fölött magas padlástér nyújtózik. A ház hátsó oldalán, középen egyetlen, magas kémény látja el a kémény teendőit. A neve: Szenátor-ház. A Szenátor-ház – fogadó, egy nemzedéknyi idő óta legalább.

Valamikor a régmúltban egy Simon nevű gazdag rác volt itt a gazda, tőle vette meg a horvát gyökerű Szveticzné (Szvetics volt a városi szenátor, aki akkor még aligha sejtette, hogy a ház egykor az ő méltóságnevét fogja hordozni!), idővel az örmény Szongott Kristóf lett a ház ura, ma pedig... Ma pedig Eger városának kétségkívül a legszebb háza. Dickens XIX. századára és regényére, a *Régiségek furcsa boltja* címűre emlékeztet. Az ajtó fölött csengettyű csenget, odabenn pedig úgy tekintenek ránk, mint akik kedves vendéget vártak.

Ha jobbra hajolunk ki szobánkból, a főterre látunk, a minorita templom két órája esténként két fényes, kerek szem. Ha balra fordulunk, a vár tornyai-bástyái tisztelegnek. Ha kinyúlok kezemmel, szinte elérem a szemközti ház eresztét, cégérét, vagy akár az üzletajtóban ácsorgó fagyaltos mester kalapját. Este van... A vakáció csak holnap kezdődik, mi ma eléje lopakodtunk egy kora esti gyorsvonattal.

Apró-fényesek az egri utcák, húsvét közeledik, a tavaszi estében szél jár velünk. A várkapun sötéten ásít a kövezetig érő rostély, valaha – úgy negyven éve – átfértem az akkori vasrostély alatt, be is másztam az éjszakai várba, fogadásból. Most jobban őrzik a sötétet. A kapu mellett karnyújtásnyira modern borozó, több rajta az üveg és a fém, mint amennyit egy pohár borra szomjazó kívánna. Viszont a pohár bort tálcán, a pamlaghoz hozzák, amelyre elheverhetünk. Mint a rómaiak, mint a törökök? A pohár bor fogytán lassan visszazsállingózunk a városba.

Emeletünkön öt a szoba, ezek is trapézformán nyílnak, középen hangulatőrző barátságos szalon, egri polgárok képei, tárgyai: a múlt idő néma emlékhordozói – ezüstből, porcelánból, fénymázás kerámiából. Faragott bútorok: stelázsi, komód, szekreter – a szavak is a hajdankor őrizői.

A svédasztal korunk nagy találmánya: a kínálat és az elidegenedés különös keveréke: vehetsz, amit akarsz, ha nem veszel, éhen maradsz. Akár ötször is kanalazhatsz-villázhatsz újra, falánkságodat nem olvassák fejedre.

Első úti cél: a Líceum, a hányatott sorsú és nevű intézmény, a világon akárhol nagy hírű alma máter volna, nálunk egyetemi rangra csak manapság jutott, nevét is idegenből tukmálták rá, bár ezek az idők elmúltak, ma „a miénk”, van mit tisztelni rajta.

A tornyát régebben csak kívülről láttuk, most Varázstorony néven alakítottak ki benne vonzó látivalókat. Nagy ipari berendezések apró modelljei várnak ifjabb és szépkorú játszadózókra, hajót lehet csatornában zsilipelni, mi ilyet ott-hon nem szoktunk művelni, most egyesült erővel rájövünk a nyitjára, örömrünk, mint az óvodásoké. A csillagászati gyűjtemény Hell Miksát dicséri, öreg, ám hibátlanul működő távcsövek között szemlélődünk, nekem leginkább azonban az a márványösvény tetszik, amely keresztülszeli a termet, és amelyen minden évben egyetlen alkalommal (a neki megszabott napon) akadálytalanul végigfut a napfény. Honnan tudja, hogy mikor kell a szemnél kisebb nyíláson megérkeznie? – kérdezem, persze csak magamban (a többiek mind értik és tudják), aztán megtalálom a helyes választ: – A napsugarak sok mindent tudnak.

Azért a legkülönösebb mégis a *camera obscura*, a neve játszi magyarsággal „kandi kamera”, a legfelső emeleten kapott helyet. Óriási periszkóp forgatható körbe, és ad képet Eger utcáiról és embereiről, színes, mozgó képek, a járókelők felismerhetők. A mozgó tárgyakat és személyeket papírlap segítségével akár „föl lehet emelni” a járdáról, az úttestről, ez a mutatóvány zajos tetszést vált ki mindannyiszor. Az óriás periszkópot Hell Miksa kétszázötven éve szerkesztette meg, akkor egyetlen volt Európában (ma van még egy, Skóciában), a periszkóp később harci feladatokat kapott, ez itt, Egerben a világ legbékésebb „okos játékszere”.

Az Érseki palotába csak legújabbán lehet belátogatni. A parkban Szent Erzsébet szobra, de akár „Fiatal lány rózsákkal” is lehetne a címe. Egy gazdag egyházmegye vagyona, kincsei, értékei, sőt akár mindennapi használati tárgyai – múltban és jelenben. Mint ismerősre tekintek némelyik évszázados kehelyre, a magyar múlt gyűjteményes könyveiből köszön a szemlélődőre (akár Mátyás király korából). Volt püspökök és érsekek munkaszobája, bútorai, ruhái... a termék szinte egybefolynak. Az egyik azért más, mint a többi: a paradicsomkertet festették a vastag falak közé: ajtó fölött, a mennyezetten indázó, délszaki növények, pálmák, a fák között madarak, tarka-díszes pávák, gémek és daruk, képzelet alkotta madarak, szárnyak és farktollak tömege, a madárfejekon ritkás szőrzet és sűrű tollbokréta. A látogató szinte készíti a fülét a csicsergésre, ujját feltartja az apró madárvendégnek. A falat – persze nem szabadna – futtában megtapogatom: durva mészt, amely beszívja és megőrzi a festéket. Színek tobzódása, a madarak sorba állítva, táblán megvásárolhatók. Ajándék – alig hiszünk a szemünknek.

Váratlan látogatótárs érkezik: excellenciás érsek urunk, aki az ünnep előestéjének délelőttjén végigjárja birodalmát, kíséretében van nyugalmazott elődje is, a másik kísérő bizonyonnyal az érseki titkár. A személyzet vigyázban áll, a látogatók köszönnek, a „reverentisszimék” visszaköszönnek, a ritka találkozás zökkenőmentesen folyik. Talán egyedüli látogatók vagyunk ma, nagycsütörtök délelőttjén. De hát a szükség (ami, ugyebár, időnként törvényt bont!) az érseki rezidenciában

is szükség, Viola váratlanul beszorul a földszinti mosdó kabinjába. Beszorul, feszeget, segítségért kiáltoz és dörömböl. A „másik látogató” a folyosó fordulójában várja párja megtértét, és buzgón tanulmányozza a dekorációt. Miközben töpreng, vajon ki kiáltozhat és dörömbölhet ilyen tolakodóan, mint akit bezártak a... De hol van már Viola? – rohan a mosdóhoz, bekiabál, Viola kikiabál, rohanás a recepcióra, ott már „mindent hallanak”, a recepciós szemberohan, húzzák-tolják, feszegetik a mosdót, a mosdóajtó kipattan, a magát lángvörösré izgult Viola szinte az eminenciás érsek úr karjaiba zuhan. Ő őszintén gratulál a sikeres hadművelethez, de mintha már hallott volna palotájában hasonlóról. Azért ilyen eset ritkán esett meg még Egerben is!

A kiállott izgalmaktól megéhezőnk, véletlenül lelünk rá a ciszterciek temploma mellett egy *Szantofér* nevezetű vendéglőre (csak nem Szántó Ferenc tette a saját nevét ily módon cégerré?). A vendéglő a hagyományos és a modern ügyes ötvözése, a falakon figyelemre méltó kubista képek, de mintha inkább romok vagy csontvázak lennének.

Halászléebéd után heverészás, van mit „kiheverni”. Aztán felindulunk Gárdonyihoz, de a ház mára már zárva, nekünk marad az egri naplemente látványa. Almagyar, Maklári hóstya – ezek egri városrészek (délkelet felé), ide épült az új versenyuszoda (Makovecz Imre tervezte), beillik a fürdők közé, tornya-kupolája széttekint a háztenger fölött. Szembe vele a Szent József park. Itt ősidők óta langyos forrás köszön föl a földből, a környék asszonyai ide hordták a mosnivalót, tiszta (és nem könnyű) munkájukra tavacska közepén szép szobor emlékeztet, a modelljét talán Ágnes asszonynak hívták.

A végvári vitézeket – ezt már kósza hírekből hallottuk – száműzték a Dobó-térről, Viola felfedezte a patak vár felőli oldalán. Itt egy háromszögletű teret nyitottak, a patakhoz közel Gárdonyi ül és töpreng – talán „a rab oroslán” sorsán, hátul pedig, egy vakítóan fehér falhátter előtt – „a vitézek”. A szándék jó: nappal a bronzló és lovas vet sötét árnyékot a falra, éjjel lámpa figyelmeztet a kivont kardok és levert turbánok közelségére. Viola lelkesedik a változtatásért, én még „szoktatom szívemet...”

Kaptatunk fölfelé a várba, a vár – város a városban, a romok hol rejtélyesebbé, hol sajnálnivalóvá teszik ezt a várost. A palota közepén, gótikus oszlopsorával, emeleti teraszával vonzó és látványos, előtte egy óriási hárs megállásra, sőt leülésre, de főként megcsodálásra buzdít. A palota új funkcióját keresik, egyik termében a honvéd-légierő története (képei és gépei, nevezetes alakjai) sorakoznak katonásan. A másikban a noszvaji templom mennyezetkazettáit állították sorba, ámulni való gyűjtemény a madaras fával, a fiait vérével tápláló pelikánnal, a csillagot terelő nappal és holddal és a passzusokkal a bibliából. Valójában: a szentség és a honvédelem szép ötvözete lett (lesz) a gyűjtemény. A várban egyébként mintha

hadművelet folya, mondjuk így: „békehadtesttel”. Az egykori katedrális alapját már évtizedekkel korábban kiásták, aztán befedték, „állományát megóvták”, fölé István óvó szobrát állították... Most? Talán folytatják, talán valami más történik. Keresztút formázódik a hármaskereszthez, hagyományos stációkkal? Gárdonyi egyetlen keresztje most, az építkezés okán megközelíthetetlen. A munkálatokkal – beszélnek – sietni kell: „ketyeg az európai óra”.

Ami tegnap elmaradt, ma pótoljuk, megint a Gárdonyi-házhoz tartunk. Itt is sok a látogató, megnyugvással látjuk, hogy a ház rendben van, a kert is, a halódó öreg ciprus egy új ágat még elővarázsolt. A kertbéli Gárdonyi-szobor azért elég ötletlen, őt sem könnyű vonzó megjelenésben ábrázolni (akárcsak Mikszáthot), mindig „csak a teste...”. Viola hangsúlyozza a ház asszonyának (nénijének), hogy az ő könyvét (mármint Violáét) is lehetne említeni a Gárdonyi-dokumentációban.

A vár hátulsó oldalánál „történelmi tanösvény”, az *Egri csillagokból* ismert nevekkel és a vár valódi részleteivel ismert meg, a bemutatás és a felújítás gőzerővel folyik, valójában évszázadok tétovázása után (Sötét-kapu, Földbástya, Dobó- és Mekksei-bástya). Új lépcsősor, új lámpasor, Eger innen mintha eddig rejtett arcát mutatná, nekünk, látogatóknak legalább is. Szemközt különös „szent” (?) háromság: a minaret, a rác templom és a fehér temetőkápolna hármaskeresztje megragad és sugalmaz.

A várfal aljánál, de mint, ami azért ott mégis a helyén van: a török kávézó. Díszes sátorban, török szőnyegek, vázák, kerevetek és öblös karszékek képezik a berendezést. Vízipipa, füstölő, vagyis: a kellékek teljessége a hitelhez. A kávémérő is török, török–magyar vegyes nyelven invitál, mosollyal, hajlongással. Vannak vendégei most is, pedig délelőtt van, este-éjjel talán még többen. Viola vállalkozónak szimatolásra, nekem most valahogy nem fűlik a fogam a törökséghez. Miközben arra gondolkodom, kilencven évig éltek-laktak törökök Egerben, ez háromnemzedéki idő, volt (lehetett) török gyerekecske, aki nemcsak maga, de már az apja-anyja is ebben a városban született.

A minaret nemcsak megnézendő, de meg is mászandó, legalább egyszer az életben. Na, ezt én már túl is teljesítettem elmúlt éveimben, bár most Viola kedvéért hajlandó volnék repetázni. Ha rögtön lehetne felindulni, amíg bátorságom szilárd, mint a jégcsap. De akik előttünk kúsztak fel, le nem jönnek semmi pénzért, csak integetnek és üvöltönek lefelé, mi addig helyben járhatunk. Szép felhőcske közeleg, a torony tövétől fölfelé szűkülő, távlatos képet készítek, a beállítás remek. És akkor távolodni kezd a felhő, a minaret pedig mintha a nyakamba szakadna. A bátorság jégcsapja egyszerre olvadásnak indul. Hideg verejték üt ki homlokomon, az a kétszázötven bivaly, amely annak idején nem bírta a minaretet ledönteni, most bizony engem nem bírna a toronyba felvontatni. Viola szolidáris, nem minaretezik ő sem.

Megkönnyebbült lélekkel ejtjük útba a díszes, csúcsíves örökmécsest a tűzoltók terén, valójában háborús mementó, amelyik az utolsó (?) háborúra emlékezik. A Rácvárosba ritkán jutunk el Egerben, pedig a rácok bizonyára módos népek voltak, a templomba legutóbb (úgy öt éve) be sem eresztettek. Most „zörgetünk és megnyitvatik nekünk”, elámulunk a pravoszláv templom gazdagságán, szépségén. Ma már nem laknak rácok Egerben, jobbára csak halni járnak a környékről, adományok érkeznek időnként. Elvisszük a karcsú torony és a gazdag ikonosztáz emlékét. (Vajon miért karcsúbb a rác templom, mint a katolikus, mikor ugyanúgy a barokk időkben épült mindkettő, s egyazon Istent dicséri, ha más szavakkal is. A szentendrei és a ráckevei is ilyen karcsú, mint az egri.)

Utunkban fejet csóválunk Valér atya, ciszterci tanár szerényke szobra előtt a templom oldalánál, aztán bevonulunk a tegnapi vendéglőbe. A szomszéd asztalnál az a magyar–svéd (?) páros fogyaszt, akikkel naponta a svédasztal-reggelit kóstoljuk, most magyaros az ebédjük, és láttunkra hangos kacajra fakadnak. Ebéd után a Dobos cukrászda következik (tegnap is volt, bocsánat, hogy az élmények felsorolásából kimaradt!). Viola Mária Terézia módra vegyített kávéval koronázza meg az ebédet. A kalandos délelőtt (már jócskán délután van) ágynak dönt, elmulaszthatatlan napi heverésünket végezzük.

Nagypénteki kora este, csak benézünk a bazilikába, aztán ott tart a részt vevő hívek fegyelmezett tömege, a számtalan fiatal látványa, az érseki mise bensősége. Az elmúlás borzongatása, a szenvedés valamelyes átélése, a feltámadás ígérete most (egy évben egyszer) különös hatással van ránk, ezt az ember – fiatal és öreg – talán személyre szólóan képes-kénytelen átérezni. Utána még sétálunk az ünnepesti Eger utcáin, kedves, gazdag város. A főtér a harminchat forrásból buggyanó szökőkúttal, a kivilágított városházával, a szép homlokú minorita templommal kószálásra hív. A lámpafényes háttérbe belesötétlik Dobóék kardja. Kizárt dolog, hogy hazatérjünk, a főtérsarki kilátó-vendéglőből a város és lakói szemrevételezhetőek, a háttérben persze ott nevetnek megint a svéd–magyarok. Már otthon volnánk, de „régifurcsa” lakóházunk még egy utolsó betérésre buzdít, a vendégsereg ünnepesti módon viselkedik és fogyaszt. Mi felíratjuk majdani számlánkhoz mindkét korsó sörünket. Ilyet odahaza biztosan nem csinálnánk. De Szenátoréknál ez is lehetséges!

A Bükk, a Bükk...! Nincs Eger Bükk nélkül, főként persze a megunhatatlan Szilvásvárad nélkül. A busz röpül velünk (persze kanyarogva röpül) Szarvaskő alatt, Bélapátfalva rejtőzködő kolostora közelében. Egyenesen a Szalajka-völgy zsvajos bejáratánál tesz le, ahol kisvasút, lovasverseny és száz bódé várja a pénzüket nem sajnálók mai, esedékes támadását. A bükki tavasz azért mindig szép, és tartogat meglepetést. A kisállatkert (vagy vadsimogató?) mindenkit megállásra csábít, gyerekeket, idősebbeket, még bizony a kutyásokat is. Idei (vagy alig-tavalyi) dám-

vadborjak, lábukon még alig álló őzapróságok, bátran szembenézők és félénkek. Azért van, akihez odajön egy-egy kertlakó, és nedves orrát a kézfejéhez feni, ez a legnagyobb bizalom jele, ugyebár. Aztán megyünk följebb, a tó (vagy vízgyűjtő) mellett régebben volt egy százesztendős fatábla, amely EBATTA! névvel pirított rá arra, aki halászni merészelt volna a tóban. A táblát mára elmozdította valami ebatta. A sziklaforrásból viszont bőven buzog a víz, micsoda hasadék, és mi lehet mögötte! (Csak alig tíz méter hosszan járható, a víz is őrzi a maga titkát!)

Aztán a felső rét, a kisvasút végállomása, balra a barlang, fölötte az Istállós-kő, jobbra a Horotna-völgy, az erdei múzeum, a vízimalom-modell, mintha a világ végéhez itt lenne valahol a bejárat.

De itt csobog-mormog valami, ugrál kőről kőre: a Fátyol-vízesés. Jól megtalálták a nevét, és jó, hogy eltávoztatták a látogatókat a közeléből (Csak nézni!), most maga medrében, a maga kedvére szokellhet a patak, mostanában van vize bőven (nem mindig volt, néha cérnaként búslakodott csak, nagy halkan!). Talán elég volna csak nézni és hallgatni, de – az ember már ilyen – annyi fölöslegessel tölti meg szemét-fülét, hogy a szépségek hamarosan elkopnak, elfakulnak. Olyan helyeket keresek, ahonnan mintha ember előtti környezetben szokellne a víz, és csakis a szemlélődőhöz szólna, csak hozzá-hozzám futna.

Följebb: az álomtó... vagy talán egy a világ álomtavai közül. A vízbe némán bólogató tölgyek és fűzek, némelyik még csak éppen megindult a vízbehullás felé, némelyik már egy-egy karjával a tófenékre támaszkodik. Boszorkányos mutatvány, szélcsendben alig érzed, keresed föld és ég határát, vajon a fát látod-e, vagy nem is létező tükörképét? És akkor egy apró szélroham (van olyan, hogy *szellőroham?*), és az egyik faág (vagy a faág-építmény egyik fele) máris semmivé vált.

Most aztán föl-föl a barlanghoz. Korláttal szegett szerpentin kanyarog, mintha az égbe vezetne, a túsarkúak nyögnek és visszafordulnak. Aztán váratlanul bukkan elő a barlang, mint (majdnem szabályos) világos háromszög a hegy sötét gyomrán. Nagy, nem nagy – nem tudom, kellően magas, és a fény is bejön, most még délelőtt van. Ősember-barlang a neve, itt bizonyosan elért akár egy ötvenfős nagycsalád is. Víz a völgyben, vad a hegyen, hideg vagy huzat nem lakik benne. Óriási könyelv hajlik be oldalról, ez akár védelmet is nyújthat. Víz alig szivárog be, elenyésző a cseppkőképződés. Mondják, az altalajban több méteres ember- és állatcsontalom, ételmaradvány, és szőr, bőr, pattintott ez-az, - a múltunkon járunk. Viola borzong, a fényképezőgépebe kapaszkodik.

Amennyire berzenkedtünk kezdetben, annyira nehéz elszakadni a barlangtól később, bár tudjuk, - megvár. Lefelé Viola csábítana az úttalan utak meredélyére (persze, megnőtt a bátorsága a szabad levegőn!), de én inkább a járt szerpentinre szavazok. A völgyben (vagy pontosabban: a völgyfőben) a Szalajka-patak forrása, szépen megszerkesztett kőkalitka, amely bőven adja a kristálytisza, hideg vizet.

(Persze, maga az Öreg-Bükk adja, a forrás csak kicsobogtatja a hegyből). A forrás homlokán tábla: Fodor Géza emlékére. Ez a fiatalember az életét áldozta, hogy felfedezője és leírója legyen a forrás mögött a víznek, a köveknek. Biztos szerette az életet, de mintha a vizes barlangokat még jobban szerette volna...

Lefelé indulunk, öröm volt elérni és bejárni a barlangot, jó megint a szabad levegőn szembe nézni a köddel, a permettel. Volt hegybéli gyaloglásokat emlegetünk fel, és tervezni kezdjük az újabb végigjárnivalókat, ha lehet, minél előbb.

A kisvasút! – éppen indulni készül. Hova szálljunk, hátra vagy előre, egy biztos: nem gyalog megyünk le. Hét perc lefelé az út, ami fölfelé mennyi is volt? Elvesztett illúziók... Lenn egy kávé kijár nekünk, meg – amíg a busz bedöcög – egy kis szemlegeltetés a vásárban.

Ma már semmit, a Bükk után semmit... Azért az új vársétányról még egyszer megszámláljuk Eger templomait és ablakszemeit, de leginkább a nagy I-t mutató minaretet. Minden a helyén, megnyugodva ballagunk haza, aztán persze közbe vetik magukat „a kiküszöbölhetetlen akadályok”, a váraljai „dervisképző”, a főtéri sarokkilátó, és fölemlegetjük a hajdanvolt egri Tavernát és a Vörös Rákot, amelyekről a mai balga egri ifjak már mit se tudnak.

A „zord idő” mára köszöntött be, ami locsolkodásra még megfelel (elvégre hús-véthétfő van!), de fürdőzésre már kevésbé. Némi bizalmatlansággal azért elindulunk, Eger nem lehet meg a mi fürdőzésünk nélkül. A patak (az Eger-patak) vizén több a gőzgomolyag és több a vadkacsa, ez némi biztatást jelent, szép a strand új (téli) bejárata is. Bejárunk, a fedett uszodarész kellemes, nagy, nem sok egyéniséget fedezek fel benne, de én régi Eger- és fürdőbarát vagyok, elsősorban a szabadtéri fürdőzés barátja. A medence olyan, amilyenre szerkesztették, a víz azért megbékít. Mint kiderül, egész sor medence van nyitva, ezekben a látogatósám – hát, mondjuk – mérsékelt. Keresem, és nem lelem szívem Dögönyözőjét, ami nélkül nekem nincs Eger, és nincs egri strand. Egy barlangot találok, amelyik nem a talajszint alatt működik, mint a Dögönyöző, hanem egy medence fölött, a sorvégen, ehhez nekem kevés közöm van. A török fürdőben, amely egybeépült a hagyományos egri stranddal, sose voltam, sose voltunk, most mindketten, szótöbbséggel elhatározzuk, hogy legközelebb oda... Kiderül persze, hogy a Dögönyöző is megvan, és dögönyöz tisztességesen, csak most, télutón valahogy nem népszerű. Megnyugszom.

A fürdő után pihenést írunk fel magunknak. Délután pedig egy obligát egri tevékenység következik: kísétálunk a Szépasszonyvölgybe. Az idegenforgalom ezt bizony egyre jobban kisajátítja, vagy inkább a borászat kis-, de inkább nagykereskedelme. Azért helyel-közzel még maradt valamelyes hangulata a régi (vagy máshonnan ismert) „pincszernek”. Többféle borból egy-egy decit kóstolunk, hagymás zsíros kenyérrel tartjuk magunkat józanon, beszélgetni próbálunk a

borászathoz távolabbról kapcsolódó dolgokról a „pincészekkel”, mindez nehezen megy, pedig valójában jó és fontos volna a baráti hang, a nyilván itt is élő problémák őszinte megismertetése.

Körbejárjuk a Szépasszonyt, a pincéken túl a környezet vonzóerejére mintha nem sokat adnának, ugye, érti a tisztelt olvasó, min háborgok (böstörgök – mondja Viola). A völgy városi végén mutatványos bódésor, ilyenben is régen jártunk. Kibújik belőlünk a gyerek (az ördög!), Viola nyaggat, dobáljak neki pléhdobozra. Dobálok, két dobás sikeres, a harmadik a tartót találja el, így is nyerek egy szappanbuborék-fújó berendezést, pirosat. A nyereményt Viola azonnal megkaparintja, megvan számára a következő óra szórakozása (akkorra fogy el a fújóból a szappanragacs).

És légpuskás bódé következik, indul a „Lőjél nekem!” kérés-parancs. Előveszem ötven évnél régebbi fegyverforgatási emlékeimet, de nem jól alkalmazom az akkor szerzett tapasztalatokat. Mert akkor bal szemmel és bal kézzel kellene lőni, most ezt azért (a Szépasszonyvölgy után, oldalamon egy másik szépasszonnal és szemközt is egygel) nem kockáztatom. Vagyis jobb kézzel és bal szemmel lövök, vagy inkább „megsaccolom” a célt, ami egy hurkapálcán szomorkodó dobókocka szivacsból. A harmadik szépasszony figyelő előkészületeimet és erőfeszítéseimet, -mindent ért. Odadörrentek, „a kocka nem dob”, „Súrolta!” mosolyog rám a puskás hölgy. Újabb kísérlet, újabb „Súrolta!”, aztán a két „súrolásért” enyém lehet a rőt dobószivacs. Viola boldog, most kockájára fújja buborékját. Hazafelé tartunk, a búcsúesték többnyire szépek, de mégis búcsúesték.

Kedd reggel, már eltűntek svéd–magyarjaink, a reggeli feledhető, a Szenátor nem feledhető, mint kedves vendéget búcsúztatnak. Utolsó kávénkat a főtéri sarokház teraszán fogyasztjuk. Mellettünk a patak, szemközt a minorita tornyok, süvölt a szél. A parkon át a vasúthoz, szép platánsor, szép szökőkút. A vonaton Viola előszed táskájából egy papírköteget, és hazáig dolgozatot javít...